

עפ"א 13534/07/14 - חוסיין חלבי, אחים אשרף חלבי בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 13534-07-14 חלבי ואח' נ' מדינת ישראל ואח'

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי

המערערים

1. חוסיין חלבי

2. אחים אשרף חלבי בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד יוחאי נעמן ואח'

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד סרגי (דוד) מורין- נציג היועץ המשפטי

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית-משפט השלום בעכו (כב' השופטת בש), מיום 24.4.14 במסגרת ת"פ 18330-05-09, הדוחה את בקשת המערערים לביטול כתב האישום כנגדם בגין קיומה של "הגנה מן הצדק", מכוח סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**), ודוחה אף את בקשתם החלופית לעיכוב הליכים בתיק.

רקע עובדתי:

1. המערערים היו הבעלים החוקיים של קרקע המצויה בשמורת הטבע בהר מירון. לימים הוגדרה הקרקע על-ידי המדינה כקרקע חקלאית. המערערים פנו אל רשות הטבע והגנים ומוסדות התכנון בבקשה להקמת בריכת שחייה ומועדון ספורט, אך בתגובה נאמר להם כי אין אפשרות לאפשר את השימוש האמור בשמורת הטבע הר מירון. בהמשך לכך, התקיים משא ומתן בין המערערים לבין רשות הטבע והגנים ומנהל מקרקעי ישראל, אשר במסגרתו, לטענת המערערים, ניתנה להם הבטחה כי במידה ויסכימו להחליף את הקרקע בהר מירון בקרקע בשמורת הטבע בית ג'אן, יתמכו הרשויות בהקמת בריכת השחייה ומועדון הספורט, על אף שעסקינן בשמורת טבע. ההחלפה האמורה אכן התבצעה, המערערים קיבלו שטח בשמורת הטבע בית ג'אן, והגישו בקשה למתן היתר לבניית בריכת שחייה ומועדון ספורט בקרקע שבשמורת הטבע בית ג'אן (להלן: "**הקרקע**").

2. המערערים לא המתינו לקבלת היתר בנייה כחוק, וכפי שנטען בכתב האישום אשר הוגש כנגדם, הם הקימו על הקרקע בריכת שחייה בשטח כולל של כ-325 מ"ר ומבנים נוספים מסביב לה, כפי שיפורט להלן, ללא היתר ובניגוד לייעוד הקרקע, אשר מיועדת לחקלאות ולשמורת טבע. המבנים הנוספים שנבנו ללא היתר הינם כדלקמן: הכשרת רצועת קרקע ברוחב של כ-5 מטר מסביב לבריכה, בריכה לפעוטות בשטח כולל של כ-20 מ"ר, מבנה מבנייה קשיחה בשטח כולל של כ-115 מ"ר, מבנה עץ בשטח כולל של כ-75 מ"ר, מדרגות יצוקות מבטון וקירות תומכים בכל חלקי האתר ודרך גישה בשטח של כ-300 מ"ר (להלן ביחד: "**המבנים**").

3. בגין הבנייה הנ"ל, ללא היתר, הורשעו המערערים בת"פ 3998/03 (שלום עכו) בעבירה של בנייה ללא היתר והוטל עליהם צו הריסה (להלן: "**צו ההריסה**"). צו ההריסה נכנס לתוקף ביום 1.6.07, ובמסגרת ערעור על גזר הדין (ע"פ 2682/07 מחוזי חיפה), נדחה מועד כניסתו לתוקף של צו ההריסה ליום 6.6.08.
4. משלא ביצעו המערערים צו ההריסה עד ליום 28.10.08, ואף המשיכו לבצע שימוש במבנים, ולבנות מבנים נוספים ללא היתר (בריכת שחייה לילדים בשטח כולל של כ-40 מ"ר, וכן מכולה המשמשת כקיוסק בשטח כולל של כ-8 מ"ר), הוגש כנגדם כתב אישום נוסף ובו מיוחסות להם עבירות של אי-קיום צו הריסה שיפוטי, אי-קיום צו איסור שימוש וביצוע עבודות בנייה. כתב האישום הנוסף מתברר בתיק של בית המשפט קמא, נשוא הערעור הנוכחי.
5. עם תחילת ההליכים בבית המשפט קמא, הגישו המערערים בקשה לביטול כתב האישום, בגין קיומה של הגנה מן הצדק. בית-המשפט קמא דחה את בקשתם של המערערים לבטל את כתב האישום. נקבע כי רשות הטבע והגנים, אשר נטען כי הודיעה שהיא שוקלת בחיוב את אישור בקשת המערערים להכשרת הבנייה, אינה הרשות התכנונית המופקדת על מתן היתרי בנייה. זאת ועוד, צוין כי מתן האורכה לביצוע צו ההריסה על-ידי הוועדה המחוזית, אין בו כדי להונות את המערערים בטענת שווא כי תושלם תוכנית המתאר הכללית עד למועד תוקפו של הצו, שכן האורכה ניתנה בהחלטה שיפוטית. לגופו של עניין נקבע כי לא ניתן לטעון לביטול כתב האישום מכוח הגנה מן הצדק או מכוח החלטת דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים, ככל שהמדובר הוא בהפרת צווים שיפוטיים, מה גם שביטול כתב האישום מכוח טענות שכאלו ישדר הרשאה להמשך עבריינות הבנייה ולעידוד הפרת צווים שיפוטיים. כמו כן, דחה בית-המשפט קמא את בקשת המערערים לעכב את ההליכים נגדם לצורך מיצוי ההליך להכשרת הבנייה.
6. כנגד החלטה זו, מיום 24.4.2014, הוגש הערעור הנוכחי.

טענות הצדדים:

7. המערערים מעלים טענות רבות, אשר מחייבות לשיטתם את המסקנה כי יש לבטל את כתב האישום כנגדם. יצוין כי טענות אלו נטענו גם בפני בית-המשפט קמא, אשר דן בהן באריכות ובצורה מפורטת, והחליט לדחות אותן ולא לבטל את כתב האישום.
8. בתמצית יאמר כי לטענת המערערים דינו של כתב האישום להתבטל בשל שתי סיבות עיקריות: ראשית, מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים ובשל פגמים של חוסר סבירות, היעדר מידתיות והפרה של חובת ההגיונות המוגברת ותום הלב השלטוני. שנית, מכוח טענת הגנה מן הצדק. זאת ועוד, טוענים המערערים כי יש לעכב את ההליכים בתיק מכוח הנחיות היועץ המשפטי לממשלה.
9. המשיבה סומכת ידיה על החלטתו של בית-המשפט קמא, וטוענת כי יש לדחות את הערעור הן על הסף, בשל העובדה כי מדובר בערעור על החלטת ביניים במשפט פלילי - עליה אין ערעור, והן לגופו של עניין.
10. אציין כי הצדדים ניסו להגיע ביניהם להסכמות מחוץ לכותלי בית-המשפט במשך פרק זמן ממושך, אך זאת ללא הצלחה, ובהתאם - ניתן בזאת פסק הדין בערעור.

דין והכרעה:

11. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בקפידה במסמכים הרבים אשר הונחו על שולחני, הגעתי לכלל מסקנה כי בצדק החליט בית-המשפט קמא שלא לבטל את כתב האישום כנגד המערערים, ולכן **דינו של הערעור להידחות**, וזאת מן הסיבות אשר יפורטו להלן.

עמוד 2

סילוק על הסף:

12. המשיבה טוענת מקדמית כי אין אפשרות להגיש ערעור על החלטה שלא להורות על ביטול כתב אישום, שכן עסקינן בהחלטת ביניים וכי יש להמתין עד סיומו של ההליך. היות ומצאתי לדחות את הערעור לגופו, אין צורך לפרט את עמדתי באשר לטענה מקדמית זו.

דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים:

13. המערערים טוענים כי ישנם פגמים מהותיים בהגשת כתב האישום כנגדם. לטענתם, הם עשו מצידם כל שניתן על מנת לקבל היתר לבנייה - פנו לרשויות התכנון, הגישו תוכנית פרטנית להיתר ומילאו אחר כל הדרישות, אך כל ניסיונותיהם עלו בתוהו לאור העובדה שלא קיימת תוכנית מתאר כללית לבית ג'אן. לטענת המערערים, רשויות התכנון התרשלו בעיכוב התכנוני אשר הוביל להיעדר תוכנית מתאר כללית, ומשכך היה על הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה, אשר נמנעת מלדון בתוכנית הבנייה הפרטנית אותה הגישו המערערים, להנחות את המשיבה שלא להגיש כתב אישום מן הנימוק של היעדר תוכנית מתאר כללית תקפה.

14. לטענת המשיבה, הוועדה המחוזית הינה מוסד תכנון ג דא, אשר אינו מנחה האם להגיש או להימנע מלהגיש כתב אישום, ולכן - המלצותיה בהקשר זה אינן רלבנטיות. לכן, אין כל מקום להעלות טענות כלפי מוסדות התכנון לגבי החלטה להגיש כתב אישום. זאת ועוד, כתב האישום הוגש כנגד המערערים בשל הפרת צווים ובנייה חדשה, כך שהדרך להתמודד עימו אינה במסגרת של בקשה לביטולו, אלא בדרך של בקשות להארכות מועד לקיום הצווים - אשר הוגשו כבר בעבר. משלא הוגשו בקשות חדשות להאריך את המועד לקיום הצווים, ואף הוסיפו המערערים ובנו מבנים חדשים, הם אינם יכולים לטעון לביטול כתב האישום.

15. דין טענתם של המערערים בהקשר זה להידחות.

16. אמנם, ניתן להעלות טענות בדבר פגמים שנפלו בהחלטה להגיש כתב אישום במסגרת בקשה כגון זו שהוגשה (בג"ץ 5675/04 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד נט(1) 199 (2004); ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005); בג"ץ 9131/05 **ניר עם נ' מדינת ישראל** (6.2.2006); ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.13)) - אך במקרה דכאן, לא ניתן לטעון ליישום דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים.

17. בענייננו, כתב האישום נשוא הערעור הוגש בשל המשך השתלשלותה של עבירה קודמת, של בנייה בלתי חוקית בגינה ניתן צו הריסה שיפוטי. הדרך להתמודד עם צו ההריסה הייתה, בין היתר, במסגרת ערעור עליו או הליך לדחיית כניסתו לתוקף, אך אין המערערים יכולים עתה להשמיע טענות בנוגע להגשת כתב אישום שעניינו אי קיום הצו. חובתם של המערערים לקיים הוראות שיפוטיות ואין להם זכות קנויה להמשיך ולהפעיל מבנה שנבנה באופן בלתי חוקי (ואף להוסיף ולבנות בו עוד), תוך הפרת צווים שיפוטיים המורים על הריסתו, רק בשל כך שהטיפול בבקשותיהם למתן ההיתרים הנדרשים מתארך. כל עוד לא הושג ההיתר המיוחל, אין המבקשים רשאים לעשות דין לעצמם ולהתעלם מצווים שיפוטיים (רע"פ 4169/12 **דן מיחזור בע"מ מ' מדינת ישראל** (8.7.13); רע"פ 2885/08 **הועדה המקומית לתכנון ובניה ת"א נ' דכא** (22.11.2009)), ובוודאי שלא שוכנעתי כי יש מקום בנסיבות להורות על ביטול כתב האישום, משל לא היו דברים מעולם.

18. כך גם באשר לטענותיהם הרבות של המערערים כנגד אפליית המגזר הדרוזי, המהוות חלק נכבד מן הערעור דנן, שאין מקומם להתברר במסגרת טענות לביטול כתב אישום. מבלי להביע דעה בעניין, במידה ואכן נפגעו זכויותיהם של המערערים, יוכלו טענות אלו להתברר במסגרת התיק העיקרי, ואין זה המקום לדון בהן. יוער כי לא הועלתה טענה קונקרטיית בדבר הפליה לרעה של המערערים לעומת נאשמים אחרים בנסיבות דומות,

אלא טענה בדבר אפליה לרעה של מגזר שלם, אשר לא הוכחה ודומה שנטענה על מנת לשוות אופי עקרוני לערעור הקונקרטי.

הגנה מן הצדק:

19. המערערים טוענים בנוסף כי יש לבטל את כתב האישום כנגדם גם בשל הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחסד"פ. עמדתו, כעמדת בית-המשפט קמא, כי אין מקום לקבל את הטענה.

20. טענת ההגנה מן הצדק מוכרת בכמה קטגוריות עיקריות: (א) מצב בו קיים "השתק" מצד הרשות, כגון במקרה בו הנאשם הסתמך על מעשי ומצגי הרשות או על הבטחה שלטונית; (ב) התנהגות "שערורייתית" של הרשות; (ג) מצב בו קיימת פגיעה ממשית בזכות הנאשם להליך ראוי או משפט הוגן, כגון ליקויים ממשיים בהליך הפלילי, בהליך ההעמדה לדין וכו'. ההלכה היא כי טענת הגנה זו תקום רק במקרים נדירים וקיצוניים כאשר: "המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו" (ע"פ 2910/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996)).

21. טענת ההגנה מן הצדק של המערערים סומכת על שני אדנים:

22. הטענה הראשונה הינה כי ניתנה להם הבטחה מפורשת של הרשויות, לפיה במידה ויסכימו להחליף את הקרקע בהר מירון בקרקע בשמורת הטבע בית ג'אן, יתמכו הרשויות בהקמת בריכת השחייה לרווחת התושבים, על אף שמדובר בשמורת טבע. לטענת המערערים, הם הסכימו להחלפה בהסתמך על ההבטחה שניתנה להם מהרשויות, ובהקשר זה הם מפנים להודעת רשות הטבע והגנים מיום 21.5.06, לפיה היא שוקלת בחיוב את אישור הבקשה. המערערים טוענים כי לאור אי קיום ההבטחה, הוצא צו הריסה כנגד המבנים, והוטלו עליהם קנסות נכבדים (אשר שולמו לטענת המערערים), ולפיכך ישנו קשר סיבתי הדוק בין התנהגותה הנפסדת של הרשות לבין הפגיעה בזכויותיהם כנאשמים. טענה נוספת המועלית בהקשר זה, הינה כי הארכת תוקפו של צו ההריסה, ומתן פרק הזמן הנוסף למערערים להכשרת הבנייה, היוותה הונאה והטעייה של המערערים ושל בית-המשפט, משום שלוועדה המחוזית לא הייתה כל כוונה להשלים את תוכנית המתאר, כך שבמילא לא ניתן היה להכשיר את הבנייה.

23. הטענה השנייה נוגעת לבנייה במגזר הדרוזי באופן כללי, כאשר לטענת המערערים, רשויות התכנון מפלות את הציבור הדרוזי, ומעכבות באופן שיטתי את התאמת תוכניות המתאר ליישובים הדרוזים, תוך התעלמות מצרכי בני המגזר, דבר אשר מוביל לכך שלא ניתן להגיש בקשות להיתרי בנייה בשל העדר תוכנית מתאר כללית, ומוגשים כתב אישום רבים שלא בצדק.

24. מצאתי שאין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא שדחה את טענת ההגנה מן הצדק.

25. באשר לטענה הראשונה - השאלה שעלינו לבחון הינה האם מצגי הרשות יכולים להקים למערערים שהסתמכו עליהם הגנה מן הצדק, אשר תכוון זרקוריה להתנהגותה של הרשות, ותמנע את הגשת כתב האישום כנגד המערערים בגין ביצוע המעשה נושא הסתמכותם. הגנה מן הצדק נעוצה בנסיבות שבהתנהגות הרשות אשר הובילה את הנאשם להאמין כי היה מורשה לבצע את המעשה האמור, ו"ההשתק הפלילי", המתבטא בהגנה מן הצדק, נסמך על חוסר ההגינות שבהעמדה לדין של אדם אשר הונע על-ידי מצג הרשות להאמין כי מעשיו מורשים (ישגב נקדימון **הגנה מן הצדק** 248, 253-254 (מהדורה שנייה, 2009)). בעניינינו, המערערים טוענים כי רשות הטבע והגנים הציגה מצג לפיו היא שוקלת בחיוב את אישור הבקשה להיתר, כאשר ברי כי רשות הטבע והגנים אינה הרשות המוסמכת למתן היתרי בנייה כחוק. היא אומנם רשאית להביע עמדתה בכל הנוגע לבנייה בשמורות טבע, אך היא אינה הרשות המופקדת על מתן היתרי בנייה - והדברים היו ידועים

וברורים לאורך כל הדרך. לפיכך, אין המדובר במצג שלטוני עליו יכולים היו המערערים להסתמך, מה גם שב"מצג" האמור נאמר רק כי הבקשה נשקלת בחיוב, ולא הובעה עמדה חד משמעית. זאת ועוד, אף אם נניח כי המערערים אכן הסתמכו על המצג הנטען, הרי שלאחר הגשת כתב האישום הראשון, והטלת צו ההריסה, אין הם יכולים להמשיך ולטעון כי הבנייה החדשה שביצעו, גם היא נעשתה מכוח הסתמכותם כי ייתן היתר לבנייה, שהרי כתב האישום נשוא הערעור עניינו הפרת צווים שיפוטיים, והמערערים אינם יכולים לטעון לביטול כתב האישום נגדם, בשל טענות של חוסר הגינות וצדק, שעה שהם מפרים החלטות שיפוטיות ביודעין. באשר לטענה הנוספת שטענו המערערים בהקשר זה, לפיה, הוועדה המחוזית הטעתה אותם במתן האורכה לביצוע צו ההריסה, ביודעה כי לא ניתן יהיה להכשיר את הבנייה במילא, מקובלת על"י קביעתו של בית-המשפט קמא, כי הארכת תוקף צו ההריסה ניתנה בהחלטה שיפוטית, מבלי שקיימת כל אמירה או התחייבות של הוועדה המחוזית בהקשר לפרק הזמנים בו יסתיים הליך הכשרת הבנייה.

26. באשר לטענה השנייה - הרי שכפי שכבר צוין מעלה, אין לטענה בסיס ראייתי מוכח. ייתכן ויהא מקום לדון בטענת האפלייה ומחדלי הרשות בהכנת תוכנית מתאר כללית לגבי יישובים דרוזיים, בסופו של ההליך ויתכן ויהיה לסוגיה משקל בשלבים אחרים של ההליך, אך כעת, לא ניתן לקבוע כי חובת הצדק מחייבת את ביטולו של כתב האישום שעה שהתנהגות הרשות הינה "שערורייתית". יש לזכור כי הגנה מן הצדק הינה הגנה אשר יעשה בה שימוש רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, ורק כאשר ביהמ"ש שוכנע כי לנאשמים נגרם עוול משווע בעצם הגשת כתב האישום, כי היה מניע פסול כלשהו בהגשתו, כי הגשתו חורגת מכל אמת מידה סבירה, וכיוצא באלה נסיבות קיצוניות (ע"פ 568/99 **עסאף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(4) 374 (2001); בג"ץ 1563/96 **כץ נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד נה(1) 529 (1997)); ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נגד פרץ** (10.3.2013); ע"פ 3667/13 **ח'טיב נגד מדינת ישראל** (14.10.2014), מיכל טמיר, **אכיפה סלקטיבית**, נבו הוצאה לאור בע"מ, תשס"ח-2008, עמוד 450).

עיכוב הליכים מכוח הנחיות היועץ המשפטי לממשלה:

27. המערערים מפנים בהקשר זה לשתי הנחיות של היועץ המשפטי לממשלה, כפי שיפורטו להלן, וטוענים כי יישומן מוביל אל המסקנה שיש לעכב את ההליכים כנגדם (כטענה חלופית, למקרה ובית המשפט לא יורה על ביטול כתב האישום).

28. הנחיית היועמ"ש מס' 4.3032 "**טיפול בבקשות לעיכוב הליכים בתיקי תכנון ובנייה**" מיום 25.4.01, מורה בסעיף 3 כדלקמן: "כדי להצדיק עיכוב הליכים יש צורך, בדרך-כלל, בשילוב של הכשרת העבירה, הצירוף נסיבות אישיות או נסיבות מקילות של העבירה ... כגון ... אי מודעות לכך שמדובר בפעולת בנייה אסורה ...". סעיף 4, אלו מפנים המערערים, מורה כי: "במקרה-ביניים, כאשר הבנייה או השימוש לא הוכשרו, אך קיימות נסיבות כבדות-משקל, העשויות להצדיק עיכוב הליכים- ניתן לדחות את מתן ההחלטה בבקשה לפרק זמן סביר שיאפשר הכשרת הבנייה או השימוש, ולא לעכב את ההליכים בתנאי של הכשרת הבנייה".

29. בענייננו, לא מתקיימות נסיבות מקילות (ואף לא נסיבות כבדות משקל) של העבירה - אלא להיפך. המערערים בנו ללא היתר, ועל אף שהוגש כנגדם כתב אישום והוטל צו הריסה, הם המשיכו להשתמש במבנה ואף להוסיף ולבנות בו. איני סבורה כי בנסיבות אלו יש להקל עימם, כאשר משמעות העיכוב תהיה פגיעה בהרתעה, ומתן לגיטימציה הן לבנייה הבלתי חוקית והן להפרתם החמורה של הצווים השיפוטיים תוך הפגנת זלזול ברשויות החוק.

30. הנחיית היועמ"ש מס' 8.1150 "**בקשות לדחיית דיון בהליכים פליליים בשל הגשת בקשה להיתר או**

לתוכנית מיום 24.1.01, מורה בסעיף 2 כדלקמן: "ככלל, אין יסוד חוקי להימנע מלדון בבקשה לאישור או לשינוי תוכנית, אך בשל העובדה שתלויים ועומדים נגד המבקש הליכים פליליים בגין הבנייה או השימוש נושא בקשתו". ובהמשך מצוין כי: "משמעות הדברים היא, שלא רק שאין וועדות התכנון רשאיות, ככלל, לעכב את הדיון בבקשות להיתר או לתוכניות המוגשות להן, בשל הליכים פליליים תלויים ועומדים באותו עניין, אלא שאין גם הצדקה, ככלל, לדחייה או לעיכוב של הדיונים בפני בית-המשפט בשל בקשה של נאשם בפני וועדת התכנון להכשיר את הבנייה נושא הליכים נגדו".

31. הנחייה זו מורה כי אין בעצם הגשת הבקשה להיתר להצדיק עיכוב הליכים, אלא אם כן קיימות נסיבות מיוחדות לעשות כן. סבורני כי אין להתערב בהחלטת בית-המשפט קמא שלא לעכב את ההליכים בשלב זה. כאמור, כתב האישום נושא הערעור נוגע להפרת צו שיפוטי, ואין הצדקה מיוחדת לעכב את המשך הדיונים עתה. המשמעות הינה שתיבחנה תוצאות ההפרה בסוף ההליך, כאשר המערערים יוכלו להעלות בפני בית-המשפט שידון בתיק כל טענה רלבנטית.

32. אציין כי סעיף 3 להנחיה זו, אליו מפנים המערערים כלל אינו רלוונטי לעיכוב הליכים בבית-המשפט, אלא להתנהלות של הוועדה בהחלטתה האם לדון בבקשה אם לאו, לאור הליכים פליליים המתנהלים כנגד המבקש בגין השימוש נושא בקשתו.

סיכום -

33. אשר על כן, לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא, אשר הורה כי בנסיבותיו של מקרה זה אין להורות על ביטול כתב האישום או על עיכוב ההליכים. יובהר כי המערערים יוכלו להעלות חלק מטענותיהם בשלבים הנוספים של ההליך, בין אם במסגרת הדיון באשר לשאלת קיומה של עבירה ובין אם במסגרת הדיון בשאלת הענישה (במקרה ותהא הרשעה). בהתאם להסכמת הצדדים - פסק הדין נשלח בדואר.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תשע"ה, 09 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.